

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 431/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Danielom Tarbajom, Zámocká 525/28, Stropkov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/110/2022 z 20. marca 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v konaní vedenom Okresným súdom Svidník pod sp. zn. 6Cpr/1/2013 v procesnom postavení žalovanej 1, proti ktorej sa žalobkyňa ([REDAKOVANÉ]) domáhala zaplata sumy 1 813,62 eur s príslušenstvom z titulu nevyplatenej mzdy. V procesnom postavení žalovanej 2 vystupovala obchodná spoločnosť GURMÁN-AKTIV, s. r. o.

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 6Cpr/1/2013 z 8. júna 2021 uložil sťažovateľke zaplatiť sumu 1 813,62 eur s príslušenstvom (výrok I), žalobu proti žalovanej 2 zamietol (výrok II), priznal žalobkyni proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III) a žalovanej 2 nepriznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania (výrok IV). Považoval

za preukázané, že žalobkyňa pracovala u sťažovateľky od 1. júna 2011 na dobu neurčitú, pričom so sťažovateľkou ukončila pracovný pomer podľa § 62 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že žalovaná 1 jej nevyplatila mzdu za mesiac október 2012.

4. Okresný súd vyhodnotil zmluvu o predaji podniku z 10. septembra 2012 uzavretú medzi sťažovateľkou ako predávajúcou a obchodnou spoločnosťou TEMPORAL, s.r.o. (právna predchodkyňa žalovanej 2, ktorá bola podpísaná tou istou osobou za obe zmluvné strany) ako neplatnú.

5. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 1CoPr/2/2021 z 25. novembra 2021 potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k sťažovateľke a žalobkyni priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V podstatnom konštatoval, že sťažovateľka nepredložila celú zmluvu o predaji podniku, pričom v spise sa nenachádza dôkaz o tom, že by došlo k uhradeniu kúpnej ceny. Sťažovateľka aj po údajnom predaji podniku v rozpore so svojimi povinnosťami neinformovala svojich zamestnancov o predaji podniku, ale aj naďalej vystupovala v pozícii pôvodného zamestnávateľa, keďže dokumenty ako potvrdenie o prevzatí výpovede alebo potvrdenie zamestnávateľa pre účely priznania nároku na dávku v nezamestnanosti vystavila ako zamestnávateľ. Nekonalá tak dobromyseľne, pričom ani len nepreukázala, že skutočne došlo k zaplateniu kúpnej ceny. Nad rámec uvedeného krajský súd akcentoval, že zmluvu o predaji podniku uzatvárala sťažovateľka s obchodnou spoločnosťou, ktorej jediným spoločníkom a konateľom bola ona sama, a preto samotná zmluva nemohla byť dostačujúcim dôkazom k záveru, že skutočne došlo k platnému prechodu záväzkov zo sťažovateľky na jej právneho nástupcu. Konanie sťažovateľky tak nemôže požívať právnu ochranu. Napokon odvolací súd poukázal na skutočnosť, že k totožnému záveru o neplatnosti zmluvy o predaji podniku dospel aj v iných právoplatne skončených konaniach, v ktorých vystupovala sťažovateľka, vedených pod sp. zn. 20CoPr/2/2014 a sp. zn. 20CoPr/4/2018.

6. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie proti rozsudku krajského súdu podané z dôvodu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená) odmietnuté.

7. Sťažovateľkou namietanú vadu zmätočnosti dovolací súd nezistil. V konkrétnostiach k tvrdeniu sťažovateľky o nerešpektovaní princípu viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v jeho skoršom zrušujúcom uznesení sp. zn. 1CoPr/3/2014 z 29. mája 2014, najvyšší súd konštatoval, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, nie však bezvýhradne. V zmysle skoršieho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu okresný súd vykonal po vrátení veci opätovne dokazovanie a nariadil niekoľko pojednávaní, na ktorých mali sporové strany možnosť sa k dokazovaniu vyjadriť. Súd prvej inštancie sa riadil pokynmi odvolacieho súdu vyhodnotiť zmluvu o predaji podniku, pričom sťažovateľka mala možnosť sa k ním zistenému skutkovému stavu a právnemu posúdeniu vyjadriť v rámci následného odvolacieho konania. Z uvedeného dôvodu nemožno hovoriť o prekvapivom rozhodnutí, keďže prípadnú prekvapivosť v právnom posúdení súdom prvej inštancie zhojilo konanie odvolacieho súdu. Okrem už uvedeného odvolací súd nie je viazaný právnym názorom vysloveným vo vlastnom predchádzajúcom uznesení, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie.

8. V rámci nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľka predložila otázky v znení: „Je potrebné, aby pre platnosť zmluvy o predaji podniku boli priamo súčasťou zmluvy aj všetky sa na ňu vzťahujúce prílohy?“ (prvá otázka), „Je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon – zmluvu o predaji podniku, ktorou sa prevádzajú všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov len z dôvodu, že túto uzatvára fyzická osoba – živnostník a právnická osoba, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je totožná fyzická osoba?“ (druhá otázka), „Má zamestnanec nárok na odmenu/mzdu iba voči osobe, na základe pokynov ktorej vykonával závislú prácu?“ (tretia otázka). Pre prípad negatívnej odpovede na prvú a druhú otázku predložila ďalšiu, či „Je v konaní o náhradu mzdy pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý je právnym predchodcom nového zamestnávateľa na základe platnej zmluvy o prevode podniku“.

9. Posúdením prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uzavrel, že otázky nastolené sťažovateľkou síce boli otázkami právnymi, ale od ich vyriešenia nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. K irelevantnosti prvej a druhej otázky najvyšší súd zdôraznil, že odvolací súd záver o fiktívnosti predaja podniku postavil nielen na chýbajúcej prílohe zmluvy o predaji podniku a skutočnosti totožnosti osoby, ktorá zmluvu podpisovala, ale aj na ďalších dôkazoch, ktoré hodnotil v ich vzájomnej súvislosti a z ktorých vyplynula nedobromyseľnosť sťažovateľky. Ani tretiu otázku týkajúcu sa nárokov zamestnanca na mzdu voči zamestnávateľovi, na základe ktorého pokynov vykonáva závislú prácu, najvyšší súd nepovažoval za takú, na ktorej posúdení bolo založené napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Do štvrtej otázky sťažovateľka zahrnula predpoklad platnej zmluvy o predaji podniku, pričom vo veci konajúcej súdy dospeli k záveru o fiktívnosti, resp. neplatnosti tejto zmluvy, čo spôsobuje irelevantnosť položených otázok.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka argumentuje arbitrárnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

11. Podľa sťažovateľky zo záverov odvolacieho súdu obsiahnutých v jeho skoršom zrušujúcom uznesení (bod 7 tohto uznesenia) vyplýva, že súd prvej inštancie sa mal oboznámiť so zmluvou o predaji podniku a posúdiť úkon okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne so sťažovateľkou z pohľadu toho, že v čase, keď úkon bol uskutočnený, bola už zamestnankyňou obchodnej spoločnosti TEMPORAL, s.r.o., t. j. právnej predchodkyne žalovanej 2. Okresný súd tak v rozpore s odôvodnením zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vyhodnotil zmluvu o predaji podniku ako fiktívnu, čím zasiahol do práv sťažovateľky. Najvyšší súd v tomto smere v napadnutom uznesení nedáva odpoveď na dovolacie dôvody a otázky. Už len zo záveru o odmietnutí dovolania a z absencie snahy sa dovolaním riadne a vecne zaoberať vyplýva arbitrárnosť.

12. Sťažovateľka v konaní poukázala na problematiku posudzovania neplatnosti právnych úkonov s dôrazom na priorizovanie platnosti pred neplatnosťou. Poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa spočiatku nastúpila do práce vo vedomí, že jej novým zamestnávateľom je žalovaná 2, o čom bola informovaná a neskôr sa rozhodla domáhať skončenia pracovného pomeru u sťažovateľky.

13. V tomto smere sťažovateľka poukazuje na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, keďže zasahujú do zmluvnej slobody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu z dôvodu absencie odpovede na dovolaciu argumentáciu sťažovateľky.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Právo na spravodlivé súdne konanie sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017). Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 421 ods. 1 CSP], resp. v prípade dovolania podaného z dôvodu zmatečnosti [§ 420 písm. f) CSP] otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 231/2021). Zároveň ústavný súd svojimi rozhodnutiami oponuje najvyššiemu súdu vtedy, ak tento dovolanie posudzuje príliš formalisticky a reštriktívne so zreteľom na jeho skutočný obsah a princíp materiálneho (nie formálneho) posúdenia existencie dôvodov zakladajúcich možnosť dovolacieho prieskumu (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 186/08, I. ÚS 164/2012, IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 231/2021).

17. Vzhľadom na už uvedené ambíciou ústavného súdu nie je hodnotiť, či sťažovateľkou podané dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti a dôvodnosti dovolania (m. m. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

18. Imanentnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo

účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá.

19. Ústavný súd následne preskúmal podstatné časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a dospel k záveru o nedôvodnosti námietky sťažovateľky o arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu.

20. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu požiadavky vyplývajúce pre dovolací súd pri preskúmaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania podaného sťažovateľkou z dôvodov zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia napĺňa. Odôvodnenie neprípustnosti dovolania, poukazujúc na nedôvodnosť námietky zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nerelevantnosť formulovaných otázok na prejednávajúcu vec (nesprávne právne posúdenie), nemožno posúdiť ako arbitrárne, t. j. také, ktorým by neboli rešpektované záruky obsiahnuté v základnom práve na súdnu ochranu či v práve na spravodlivé súdne konanie. Naopak, odôvodnenie poskytnuté najvyšším súdom je logické a má oporu v zákonnej právnej úprave dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ako aj ustálenej judikatúre dovolacieho súdu. Záver o odmietnutí dovolania preto ústavný súd nepovažuje za ústavne neudržateľný a v konkrétnostiach k tomu uvádza nasledujúce.

21. V rámci namietanej vady zmätočnosti sťažovateľka atakovala porušenie princípu viazanosti právnym názorom vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Ústavný súd, poukazujúc na dôvody napadnutého uznesenia (bod 7 tohto uznesenia), ako aj na závery nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 46/2013, konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárny alebo ústavne neudržateľný. Predovšetkým treba prisvedčiť názoru najvyššieho súdu (poukazujúc aj na citovaný nález ústavného súdu), že z § 391 ods. 2 CSP (predtým § 226 OSP) nevyplýva pre dovolací súd jeho viazanosť skôr zaujatým vlastným právnym názorom (m. m. III. ÚS 6/2023). Okrem toho, z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že v zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť vyhodnotiť zmluvu o predaji podniku, ktorú súd prvej inštancie rešpektoval, vykonal v tomto smere ďalšie dokazovanie a dospel k odlišným skutkovým zisteniam, ktoré následne právne posúdil. Za stavu zmeny skutkových zistení, ktoré boli výsledkom ďalšieho dokazovania a ich následného podriadenia pod hypotézu právnej normy vo veci aplikovanej, je preto námietka porušenia princípu viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu bez právnej relevancie.

22. V kontexte vady nesprávneho právneho posúdenia veci ústavný súd odkazuje na už judikované právne závery dovolacieho súdu, podľa ktorých, aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej, t. j. že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/158/2017 z 11. októbra 2017).

23. S prihliadnutím na podstatnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal aj s dovolaním podaným podľa § 421

ods. 1 písm. b) CSP. Záver najvyššieho súdu o irelevantnosti sťažovateľkou predložených právnych otázok je logickým dôsledkom vecného posúdenia uplatneného mzdového nároku zo strany vo veci konajúcich súdov, ktorý sa odvíjal od posúdenia fiktívnosti zmluvy o predaji podniku. Samotná fiktívnosť zmluvy o predaji podniku pritom rezultovala z viacerých v konaní zistených skutočností (k tomu pozri bod 5 tohto uznesenia), ktoré viedli k záveru o tom, že sťažovateľka v tomto smere nebola dobromyseľná [nepredloženie kompletnej zmluvy, nepreukázanie zaplatenia kúpnej ceny, neinformovanie zamestnancov o predaji podniku, podpísanie zmluvy totožnou osobou, ktorá vystupovala ako živnostníčka (predávajúca) a zároveň aj ako spoločníčka a konateľka obchodnej spoločnosti (kupujúca)]. Z uvedeného dôvodu nemohla byť samotná zmluva o predaji podniku jediným dostačujúcim dôkazom pre záver o tom, že k platnému prechodu záväzkov zo sťažovateľky na jej právnu nástupkyňu došlo (k tomu pozri aj nález ústavného súdu v skutkovo a právne totožnej veci sťažovateľky sp. zn. III. ÚS 18/2016). Argumentácia sťažovateľky obsiahnutá v ústavnej sťažnosti, ktorá je zameraná na judikované právne závery k neakceptovaniu prílišného právneho formalizmu pri formulácii zmluvy (bod 13 tohto uznesenia), je bez akejkoľvek právnej relevancie pre prípad sťažovateľky, keďže, ako to bolo už zvýraznené, vecné právne posúdenie uplatneného nároku je založené na viacerých zisteniach, z ktorých vyplynula nedobromyseľnosť konania sťažovateľky a fiktívnosť predaja podniku, nie neplatnosť samotnej zmluvy o predaji podniku (jej ustanovení) z dôvodu právneho formalizmu ustanovení zmluvy či jej výkladu.

24. Okrem už uvedenej podmienky týkajúcej sa formulácie právnej otázky v rámci namietanej vady nesprávneho právneho posúdenia je ďalšou podmienkou na záver o prípustnosti dovolania uvedenie toho, v čom dovolateľ vidí nesprávnosť riešenia otázky odvolacím súdom, ako aj správneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 2 CSP). Tieto podstatné predpoklady prípustnosti dovolania, ktoré nemôže nahrádzať samotný dovolací súd, však sťažovateľka neuviedla, čím sa sama pozbavila možnosti prípadného vecného posúdenia ňou predložených otázok, a to aj za predpokladu, že na ňou predložených otázkach by bolo rozhodnutie odvolacieho súdu založené.

25. Na podklade uvedených predbežných záverov ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie dovolacieho súdu obsiahnuté v podstatnom v bodoch 7 až 9 tohto uznesenia plne korešponduje s premisami, na ktorých je postavená ustálená rozhodovacia činnosť ústavného súdu, podľa ktorej právo na súdnu ochranu zahŕňa právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, medzi ktoré patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá (m. m. III. ÚS 305/08).

26. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia odpovedá na východiskové námietky uplatnené v dovolaní sťažovateľkou v kontexte argumentácie atakujúcej vadu zmätočnosti, ako aj nesprávne právne posúdenie veci ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení nemožno považovať za svojvoľné ani za arbitrárne.

27. Uvedené čiastkové závery týkajúce sa námietok sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podaného podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36

ods. 1 listiny a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu